

Βέρα Μίρτσεβα τοῦ Λέον Ουόρμάντσεφ.—Ἡ κ. Ἑλένη Χαλκούση, ἔπειτα ἀπὸ ἐπτάμηνη ἀνάπαυση καὶ μελέτη, μᾶς ὑποσχέθηκε μὲ μεγάλα προγράμματα ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ τῶν σχημάτων καὶ μὲ κλισιὲς στὶς ἡμερῖδες (ὅπου «ἀπεικονίζετο» εἰς στάσις ἀγγελιακίου τοῦ Μποτιτσέλι, προσ-

βλέπουσα βλοσυρῶς τὸ σίμπαν) νὰ μᾶς δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ βραδυνὰ μὲ τὸ ρωσικὸ ἔργο «**Βέρα Μίρτσεβα**» στὸν «**Ἀπόλλωνα**». Ἐχοντας τὴν πείρα τοῦ προπερασμένου καλοκαιριοῦ, πήγαμε χωρὶς καμμιά ἀξίωση συνολικῆς καλλιτεχνικῆς ἀπόλαυσης. Χειροκροτήσαμε ὡς τόσο τὸν κ. Γ. Παπαζοῆστο, ποῦ μ' ὄλο τὸ λιγάκι ἐρασιτεχνικὸ του παιξίμο, κράτησε πολὺ καλὰ τὸν ρόλο του—ἓνα δύσκολο ρόλο ψυχοπαθῆ καὶ ἀλλοπρόσαλλου ρώσσου. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἠθοποιούς ἡ δ. Δαμάσκου εἶχε μπρὶο μὰ μοναχὰ μπρὶο.

Αὐτὸ ἦταν ὄλο.

Ὅσο γιὰ τὸ ἔργο—κάθε ἄλλο παρὰ «ρωσικό», ἓνα πράγμα μεταξὺ γαλλικῆς comédie καὶ γλυκανάλατου ψυχογραφήματος τῆς ἀγγλικῆς θεατρικῆς βιομηχανίας—ποῦ εἶχε τέσσερις ἀτέλειωτες καὶ κουραστικότερες πράξεις, δὲν ἦταν οὔτε κἀν ἀσήμαντο: Ἦταν κακό, ἄτεχνο, θλιβερό καὶ ἀξιοσύστατο, σὲ ὅσους πάσχουν ἀπὸ ἀνία. Μὲ 15 δραχμὲς εἰσόδο θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ πάρει ἓνα ὑπνάκι μεταξὺ 10 καὶ 2¹/₂, ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα στὴν ἀναπαντικὸτάτη γαλαρία τοῦ «Ἀπόλλωνος».

Πρώτη πράξις :

Μιὰ ἀριστοκράτισσα κυρία στὴ Ρωσσία σκοτώνει μὲ μιὰ μαυροβουνιώτικη πιστόλα τὸν ἐραστή της.

Δεύτερη, τρίτη καὶ τέταρτη πράξις :

Ἡ κυρία αὐτὴ γλεντᾶει, συζητᾶει, νευριάζει ρομαντίζαρει καὶ ἐπανερχεῖται «κατόπιν ὀρίμου σκέψεως» εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

Φινάλε :

Ἡ ἡρωίδα :—Ἐγὼ σκότωσα τὸν Ζιόγκιν, τὸν Ζιόγκιν ποῦ ἦταν ἐραστής μου.

Ὁ σύζυγος :—Σῶπα, ἀγάπη μου, σῶπα.

(Στάσις καρτ-ποστάλ, σιγὴ, καὶ ἔπειτα αὐλαία).

Ἡ μετάφραση παράδειγμα πρὸς ἀποφυγὴν.

Μαργαριτάρια, τόννοι μαργαριταριῶν :

Στενάχωρος ἀντὶ στεναχωρημένος, παρτο ἀποκαρδιάς ἀντὶ κατάκαρδα, καὶ ο. κ. ὢν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς.

Κλείνοντας τὸ πρόχειρο αὐτὸ σημεῖωμα μοροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι τὸ θέατρό μας περνᾷ μιὰ κρίση ἠθικὴ πολὺ πιο μεγάλη καὶ πολὺ πιο ἐπικίνδυνη ἀπὸ τὴν ὕλική. Καμμιά προσπάθεια γιὰ τὴν διαπαιδαγώγησι τοῦ κοινοῦ, κανένας κόπος γιὰ κάτι ἀνώτερο, κανένας πόθος οὔτε ἀπὸ μέρος ἐκείνων ποῦ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρονται καὶ νὰ ὀδηγοῦν δὲν ὑπάρχει. Εἶναι ἀποκαρδιωτικὴ αὐτὴ ἡ κατάσταση καὶ ἐμπνέει τοὺς πιο μελαγχολικοὺς στοχασμούς. Μαθαίνουμε πὸς ἡ ἐταιρία τῶν Δραματικῶν συγγραφέων θὰ ἐγκαινιάσει συγκεντρώσεις τῶν μελῶν κάθε πέμπτη. Ἄν οἱ συγκεντρώσεις αὐτὲς πρόκειται νὰ εἶναι σὰν τὶς περσινὲς καλλίτερα νὰ μὴ γίνουιν. Ἄν πρόκειται ὁμῶς νὰ σκεφθοῦν μὲ ποιὰ μέτρα θὰ περιοριστῆ τὸ κακό καὶ κατορθώσουιν τίποτα τότε καὶ τὸ κοινὸ καὶ τὸ θέατρο θὰ τοὺς εἰδωμονεῖ.

Ο ΘΕΑΤΗΣ